

מקור המאמר בזוהר פרשת תרומה דף קמ ע"א-ב
זכרן ירושלים והחורבן בסעודת

חלוקת את הארץ, ולא נמצא מקום חרב קשה בכל העולם פרט לאותו מדבר, שבו ישראל כח ותקפו ארבעים שנה, כמו שנאמר (דברים ח) המוליכך במדבר הגדל והנורא. באותו מדבר שולט הצד الآخر, ובעל כרכחו הלו עליו ישראל ושבורי כח ארבעים שנים. ואם ישראל נמצאו צדיקים באותו ארבעים שנים, היה מעבר אותו הצד الآخر מן העולם. ומשהרגיזו את הקדוש ברוך הוא כל אותו פעם, התהוו אותו הצד الآخر, ונפלו כלם תחת רשותו.

ואם תאמר, והרי משה שעלה על כל בני העולם איך מות שם? לא כה, שהרי משה הנאמן לא היה בראשותו אלא בהר העברים. מה זה העברים? מחלוקת. שנחלקו עליו שליטים עליונים שלמעלה, ולא נמסר בידי ממנה ושליט אחר, ונשאר כה, עד שבא משה העבד הנאמן ושלט עליו, ונכבר שם, ולא התעסק בקבורתו - רק הקדוש ברוך הוא לבודו,

פליג חרבא. ולא אשתחח חרבא תקיפה בכלל עליון, בר והוא מדבר, ותברוז חיליה ותקפה ישראל ארבעים שנה, כמה דאת אמר (דברים ז) המוליך במדבר הגדול והגזר. בההוא מדבר, שלט סטרא אחרת, ובעל ברחה אזלו ישראל עלייה, ותברוז חיליה, ארבעין שני. ואישרל ישתחחו ובאיין באניין ארבעין שני, היה מתעברה הוא סטרא אחרת מעליון, ומדקה ארגייז ליה לקודשא בריך הוא כל אינון ומגין, אהתקף הוא סטרא אחרת, ונפלו כלו תפנו תהות רשותית.

ואיתים, וזה משה דסליק על כל בני עליון, היה מית תפנו. לאו הבי, דהא משה מהימנא לא היה בראשותיה, אלא בהר העברים. מי העברים. פליגתא. לא תפלגו עלייה שליטין עליון דלעיליא, ולא את מסר בידך דמן ואשליטה אחרת, לא אשתחאר הבי, עד דאת משה עבדא מהימנא, ושליט עלייה, אהתקבר תפנו, ולא עליונים שלמעלה, ולא נמסר בידי ממנה ושליט אחר, ונשאר כה, עד שבא משה העבד הנאמן ושלט עליו, ונכבר שם, ולא התעסק בקבורתו - רק הקדוש ברוך הוא לבודו,

אתעפק ביה בקבורתה, בר קדשא בריד הוא
בלחודזוי, **דכתיב**, (דברים לד) **ויקבר** אותו **בגין**.

ויקבר אותו, מאן. ההוא **דכתיב** ביה **בארכ**
סתיים, (שמות כד) **ואל משה אמר**, **ולא כתיב**
מן איהו. **ויקרא אל משה**, **ולא כתיב** מאן איהו.
אוף הכא ויקbor אותו, **ולא כתיב** מאן איהו, **אל**
ודאי האי אחר ידיua איהו **לגביה חביריא**. **ועל דא**,
בזהוא טורא לא שליט עלייה, בר משה בלחודזוי,
וайדו אתקבר תפן. **ובגין למגע לכל דריין אחרניין**
דעלמא, **דאינון מתי מדבר יקומוין**, ההוא **רעיא**
דלhoneן אשורי ליה בגויהו, **למהוי כליהו**
באתערותא דקיימה לעלמא דאתה.

ואי תימא, **אי הבוי דזהוא מדבר איהו תקפא**,
דסטרה אחרא, **היך פקיד קדשא בריד** ה
על ההוא שער, **לשדרא ליה לטורא אחרא**,
דאקרי עוזיל, הוה **לוין** (דב קנו"ז ע"ב) **לשדרא ליה**,
לההוא טורא דאילי ישראלי במדברא ביה. **אלא**,
כיוון דהא איזלו ביה ישראלי ארבעין שניין, ה
אתבר תקפה. **ותקפה אתתקפה באתר דלא עבר**
ביה גבר תפן לעלמיין, **ובזהוא טורא**, **הא הוה**
דייריהון דישראל תפן ארבעין שניין.

ותקפו התחזק במקום שלא עבר בו איש שם לעולם,
ובאותו הר תרי היה דירם שם ארבעים שניים.

שפטוב (שם לד) **ויקבר** אותו
בגין.

ויקבר אותו, מי? אותו
שפטוב בו **בדרך נספר** (سمות
כד) **ואל משה אמר**, **ולא כתוב** מי הוא. **ויקרא אל**
משה, **ולא כתוב** מי הוא. **אף**
כאן ויקבר אותו, **ולא כתוב**
מי הוא, **אל ואידי מקום זה**
ידוע הוא **לחברים**. **ולכנו**
באותו הר לא שלט עליין -
רק משה לבודו, **והוא נקבר**
שם. **ובשביל להודיע לכל**
הדורות האחרים של העולם,
שאותם מתי מדבר יקומו,
אותו הרוצה שלם השרה
בתוכם, **להיות כולם**
בהתעוררויות העמיקה לעולם
הבא.

ואם תאמר, אם כה **שאותו**
מדבר ההוא **תקף וכח** **הצד**
הآخر, **אייך צוה הקדוש**
ברוך הוא על אותו שער
לשלהו להר אחר שנקרא
עוזיל? **היה להם לשלהו**
לאותו הר שהלכו בו
ישראל במדבר. **אלא, כיון**
שערי הלו בו ישראל
ארבעים שניים, **הרי נשבר תקפו**
ארבעים שניים.

אֶבֶל בְּשַׁעַיר הַזֹּה, אָתוֹ
מֶקְומָה הוּא סַלֵּעַ חֹזֶק עַלְיוֹן,
וְתַחַת עַמְקָה אָתוֹ סַלֵּעַ,
שָׁאיַשׁ לֹא (אינו יכול להכנס לשם)
נָכַנס שָׁם, הוּא שׂוֹלֵט יוֹתֵר
לְאַכְל טְרָפוֹ, כִּי שַׁיְעַבֵּר
מַעַל יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִמְצָא לָהֶם
מַקְטָרָג עַלְיהֶם בִּישׁוּב.

שְׁלֹטוֹנוֹ שֶׁל סָוד הָאָמוֹנוֹת
תוֹךְ מָרְבֵּז הַנְּקָדָה שֶׁל כָּל
(הָעוֹלָם) הָאָרֶץ הַקָּדוֹשָׁה בְּבֵית
קָדֵשׁ הַקָּדוֹשִׁים. וְאַפְّ עַל גַּב
שֻׁעֲכָשׁוּ אַיִּנוּ בְּקִיּוּם, בְּזָכוֹתָו
גְּזֹוֹן כָּל הָעוֹלָם, וּמְזֹוֹן וּסְפּוּק
יוֹצָאִים מִשְׁמָם לְפָל בְּכָל
מֶקְומָם שֶׁל צִד הַיִשׁוּב. וּלְכֹן,
אַפְּ עַל גַּב שִׁיְשָׁרָאֵל עַכְשָׁוּ
מְחוֹזֵץ לְאָרֶץ הַקָּדוֹשָׁה, עַם
כָּל זֹה, מִפְּמַח וּזְכוֹת הָאָרֶץ
נִמְצָא מְזֹוֹן וּסְפּוּק לְכָל
הָעוֹלָם. וְעַל זֹה בְּתוֹב (דברים
ח) וּבְרָכָת אֶת ה' אֱלֹהֵיךְ עַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר נָתַן לְהֶם.

עַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה וְדֹאי, שָׁהָרִי בְּשִׁבְילָה נִמְצָא מְזֹוֹן וּסְפּוּק לְעוֹלָם.

ספר אור זהר (עמוד 340)

וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וְכָל הַפְּמַלִּיאָ שֶׁל מַעַלה וְכָל נִשְׁמוֹת הַצְדִיקִים נִמְצָאים בְּמִרְון בְּל"ג בְעֹמֶד
בְּעַת הַהְלּוֹלָא קָדְשָׁא שֶׁל רְשָׁבָ"י

הַרְבֵּ קָדוֹשׁ רְבִי חַיִּים בֶּן עַטָּר, הָאוֹר הַחַיִּים, זִכְוֹתָו יָגַן עַלְנוּ, הִיָּה פָּעָם אֶחָד בְּהַלּוֹלָא פֶּה עִיר הַקָּדֵשׁ
צְפָת תְּבִנָה וְתִבְונָה, וּכְשַׁעַלְהָ לְמִרְון וְהַגִּיעַ לְתַחַתְתֵּי הַהָר שְׁעֹולִים לְצִיוֹן הַרְבִּי שְׁמַעֲון בֶּן יוֹחָנָן, יָרֵד
מִהַחְמֹר וְהִיָּה עֹלֶה עַל יָדָיו וְעַל רְגָלָיו, וּכְל הַרְרוֹך הִיָּה נֹעֶשֶׂה בְּבָהָמה וְצֹעָק, הַיכּוֹן אֲנֵי הַשְׁפֵל נָכְנָם,
לְמִקְומָם אֲשֶׁר שְׁלַחְבָּת קָדוֹשָׁא בָּרוּךְ הוּא, וּכְל פְּמַלִּיאָ שֶׁל מַעַלה הַכָּא, וּכְל נִשְׁמוֹת הַצְדִיקִים שְׁמָה,
וּבְעַת הַהְלּוֹלָא הִיָּה שְׁמָה שְׁמָה גְּדוֹלָה, עַז שָׁם. (רְבִי שְׁמַואֵל הַעֲלִיר גָּאָד צְפָת בְּסֻוף בְּכָוד מְלָכִים)

אֶבֶל בְּהָאֵי שְׁעִיר, הַהְוָא אֶתְר אֵיתָו טְנָרָא
תְּקִיפָא עַלְאהָ, וְתַחַות עַמְקָא דְהַהְוָא
טְנָרָא, דְבָר נְשׁ לֹא (ס"א לֹא יָכַל לְמִיעַל תִּפְנוֹן) עַיִל תִּפְנוֹן
אֵיתָו שְׁלִיט יְתִיר לְמִיכָל טְרָפִיה, בְּגִין דִּיְתַעַבֵּר
מַעַלְיָהוּ דִּיְשָׂרָאֵל, וְלֹא יִשְׂתַבֵּח בְּהָוּ מַקְטָרָגָא
עַלְיָהוּ בִּישׁוּבָא.

שְׁוַלְטָנוֹתִיה דְרֹזָא דְמַהִמְנוֹתָא, גֹּו אֶמְצַעַתָּא
דְנַקְוִדָה דְכָל (עַלְמָא) אַרְעָא קָדְשָׁא,
בְּבֵי קָדֵשׁ הַקָּדוֹשִׁים. וְאַפְּ עַל גַּב דְהַשְׁתָּא לֹא אֵיתָו
בְּקִיּוֹמָא, בְּזָכוֹתִיהָ כָּל עַלְמָא אַתְזָן, וּמְזֹוֹנָא וּסְפּוּקָא
מִתְפָנוֹן נְפָקָא לְכָלָא, בְּכָל אֶתְר סְטָרָא דִישׁוּבָא.
וּבְגִין כֵּה, אַפְּ עַל גַּב דִּיְשָׂרָאֵל הַשְׁתָּא לְבָר מַאֲרָעָא
קָדְשָׁא, עַם כָּל דָא מַחְילָא וּזְבוֹתָא דְאַרְעָא,
אֲשַׁתְבָחָ מְזֹוֹנָא וּסְפּוּקָא לְכָל עַלְמָא. וְעַל דָא בְּתִיב
(דברים ז) וּבְרָכָת אֶת יְהָוָה אֱלֹהֵיךְ עַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה
אֲשֶׁר נָתַן לְהֶם. עַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה וְדֹאי, דָהָא בְּגִינָה
מְזֹוֹנָא וּסְפּוּקָא אֲשַׁתְבָחָ בְּעַלְמָא.

מֵאָן דָּאַתְּעָדֹן עַל פִּתְוִירָה וּמִתְעָנָג בְּאַיִלּוֹן מִיכְלִין,
אֵית לֵיה לְאֶדְבָּרָא וְלְדָאָגָא עַל קְדֻשָּׁה
דָּאָרָעָא קְדִישָׁא, וְעַל הַיְכָלָא דְּמַלְכָא דְּקָא
אֲתָּחָרְיב. וּבְגִין הַהְוָא עַצְבוֹ דָּאִיהוּ קָא מִתְעִצָּב
עַל פִּתְוִירָה, בְּהַהְוָא חְדוּה וּמִשְׁתִּיא דְּתִפְזָן, קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הַיְאָחָשִׁיב עַלְיהָ בְּאָלוּ בְּנָה בִּיתְיָה, וּבְנָה כָּל
אַיִלּוֹן חַרְבִּי דְּבִי מִקְדָּשָׁא, זְבָאָה חִילְקִיהָ.
בְּנָה אֶת בֵּיתוּ וּבְנָה אֶת כָּל חִרְבּוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשָׁ. אֲשֶׁרֶי חָלְקוּ!

מי שמתעדן על שלחנו
 ומתחנגן באותם מאכלים, יש
 לו להזכיר ולדאג על קדשת
 הארץ הקדשה ועל היכל
 המלכה שתרב. ובשביל אותו
 עצב שהוא מתעצב על
 שלחנו באותה שמחה
 ומשתה של שם, הקדוש
 ברוך הוא חושב עליו כאלו
 בנה את ביתו ובנה את כל חרבות בית המקדש.

ספר אור הזוהר (עמוד 340)

ח) ביום ל"ג בעמר הלולא חודה ושמחה בעולם

הפטעם שבון אדר, יום פטירת משה רבינו עליו השלום, הוא יום אבל וצום, וביום ל"ג בעמר, يوم פטירת רבי שמעון בן יוחאי, הלולא, חודה ושמחה בעולם, לפי שמשה רבינו עליו השלום בכח על יום מותו ולא חפץ בו, מפטעם שרצה לקים מצות הארץ, לנו הכל בוכין על מותו ומתאבלינו עליו. ורבי שמעון בן יוחאי שמח ביום מותו, ועמד ומצפה עליו: שאמר האדונא אסהרנא עליו. הכל יומין דקאיםנה, תאיבנה למחמי יומא דא, תהה שמח וצפה עליו, עבדינו רועתיה, והיא הלולא לכל עלאה, כמה שפתב באדרא ויטא (האינו דף רלי'א). (דבר יום ביומן)

ט) בל"ג לעמר אנו עושים משתה ושמחה

בישראל מתאבלים בפטירת משה על שלא נכנם לאארץ, ובבל"ג לעמר אנו עושים משתה ושמחה, ששמחהים שניצוצי נשמת משה שגננו ברבי שמעון בן יוחאי. (הלולא רבא דף כ"ב להרב יעקב אנהורו) ביום פטירת משה רבינו נשתפחו ג' מאות הلكות על ידי אבלם אחר משה רבינו, על בן הווא תענית. מה שאין בן בפטירת רבוי שמעון בן יוחאי, שנלה הפסdotot וכל האדרא וטוא ביום פטירתו, ועל ידי זה השמחה והחדרה ביום ההוא שנתגלו הני רזין עלאיין, לנו ל"ג לעמר הוא יום שמחה.

(שער יששכר מאמרי חדש איר, מאמר ג"ל עני, אות כ"ג)

י) ל"ג בעמר בחינת ג"ל עני ואבייתה נפלאות מתורתך

ל"ג בעמר בחינת ג"ל עני ואבייתה נפלאות מתורתך, בחינת סתרי תורה, בחינת איה, שעיל ידי זה זוכין לתשובה שלמה אמן ואמן. (ספר ליקוט הלקות גבניה חוב מהתוונים הלהה ג)

יא) רבי ברוך ממעייבו נ cedar הבעל שם טוב זכותו יגון עליינו אמן, נהג בכלל ל"ג בעמר לעשות

סיום ספרי הזוהר הקדוש

הרבי רבי ברוך נ cedar הבעל שם טוב זכותו יגון עליינו אמן, נהג בכלל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזוהר בידי קידשו ורקד במאמה שעוזת, ואחריו רקידן דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קידשו את ספר הזוהר ואמר בהה הילשון, "איך קען דיה, און דו קענטסט מיך" (פירוש: אני מפיר אותה, ואתה מפיר אותה).